

Rasimus ja puhtus söömises olid sel aeg laste keskeis looras, nõnda et keski karjane leiva raasufest ega soola tera maha laskuda ei lastnud, vaid arvas seda patuks ja wäike Tüdimatta jutustas lõle ääres ühe selle kohta tähendawa jutu, mis sedawiisi läis:

„Kord söönud karjatsed jälle lõle ääres ja sipelgas läind sealt mööda ja näinud, et üks leiva raasufe maas olnud, ta läind kohe taewa, Taewataadi juure karjaste peale kaebama. Umbrikul olnud karjaste pärast hale meel, ta roninud ta taewa ja öölnud Jumalale, et karjastel leiva lauda ep olla. — Et sipelgas nüüd niisugust ilmaasjata kaebdust tõstnud; seepärast wiinatud ta taewast maha ja ta armetu laskund kohe keskest pooleks.

Wäike Karja-kaiel olnud sipelga õnnetusest hale meel, ta löigand liigent-nooga elme-tee otsast tüli ära, aeand pastile-nõela taha ja tõmmand pooleks laskund sipelga tee tükitese peale ja nõnda lahkest tülist kollu pandud kõnnib ta raul täua pääwani; ega ümbrikule antud seda wäge, et ta kõige kõrgemast kui kohast ise ennast löit mööda wõib maha lasta. —

Selle peale on kõige kõhu dtäide saanud, igakõs pistab oma pussu karjatsse totti kasulannika sisse ja wäike Tüdimatta hakkab laulma:

„Kuule, kuule kulla päite,
Kus jäi pääsute wäike?

Ja kus kandsid künni-sinnu, need ei
lina-wästriku wärsjalta?
Eht kus mõhitaja mõnu,
kagu „kultu“ koppelista?
Ei ka räätsu ruli-räätsu,
west-wagude wahelta.
Ega trisku kivitriksu
muru muld-walli mulgulta.

Ja weel enam,
päite, sa loomuse kõige kenam!
Nääd ma olen kurtlit,
kus jäi ööpik?
Ta mo koolmeister,
looduse kõster,
õpetab kõlksu kõlase
riimi riputama reale;
teda igatsen usti,
oh seda röömu ja lusti!
kui sa ta homme laasa tood,
siis linna saia saad.“
Päite kuulis wasta kostis:

„Ära kurda kulla poega,
oota weel ja anna aega!
Soojalt maalt ma tulen homme,
tõttan wäija pööri-joone.